

PHẦN 8

Dì Ngà tròn mắt nhìn Quốc Tâm và Bảo Châu bước vào nhà.

- Chào dì Ngà!

- Chào dì Ngà!

- Ôi! Có phải Quốc Tâm và Nguyệt Hằng không?

Bảo Châu liền thoáng:

- Đúng là tụi con đây dì Ngà ơi! Dì có khỏe không?

- Dì rất khỏe!

Dì Ngà trả lời rồi ân cần bảo:

- Tự nhiên hai đứa biệt vô âm tín, làm dì lo vô cùng.

Bảo Châu cười bảo:

- Bây giờ tụi con trở về với dì đây.

Rồi cô quay sang Quốc Tâm:

- Anh Tâm ngồi nghỉ đi!

Dì Ngà ngạc nhiên:

- Quốc Tâm sao hả?

- Anh ấy bị bệnh dì ạ.

Quốc Tâm lên tiếng:

- Con khỏe rồi dì Ngà ơi. À! Con xin báo tin cho dì biết, Nguyệt Hằng là người mẫu kiêm diễn viên nổi tiếng ở Hollywood đó.

Bảo Châu phẩy tay lia lịa:

Chuyện đó hết rồi. Bây giờ con trở về đây, vẫn là Nguyệt Hằng như trước.

Dì Ngà kêu lên:

- Hai đứa này nói cái gì lạ nhỉ!

Bảo Châu lém lỉnh:

- Di cho hai đứa con trở về đây làm lồng đèn không ạ?
- Bất cứ lúc nào, con muốn làm cứ làm.
- Di có mong con trở về không hả?
- Còn phải nói Di mong dữ lắm!

Di Ngà trả lời Bảo Châu rồi nhìn Quốc Tâm, hỏi?

- Quốc Tâm nói rõ cho di biết, sao tự nhiên con lặn mất vậy hả?

Quốc Tâm cười bảo:

- Chuyện dài dòng lắm, để từ từ con kể cho di nghe.

Di Ngà chép miệng:

- Di nóng ruột muốn biết mà nó bảo để từ từ.

Bảo Châu khẽ bảo:

- Anh Tâm vừa mới bị bệnh viêm phổi nặng đó di.

Di Ngà lo lắng kêu lên đầy vẻ ngạc nhiên:

- Bệnh nặng à? Rồi có sao không con? Khỏe thân quá, đã gầy ốm thế này.

Bảo Châu đưa mắt nhìn Quốc Tâm cười đầy ý nghĩa.

Quốc Tâm vội vã phân bua với di Ngà:

- Con gầy ốm chứ không yếu, mà khỏe mạnh lắm nha di.

Di Ngà bớt lo và hỏi:

- Vậy sao bị bệnh viêm phổi nặng?
- Là do con cào tuyết bị lạnh cóng đó di. Bây giờ về Việt Nam, khí hậu ấm áp, con khỏe rồi di ạ.

Di Ngà vỗ vai và ngắm nghía Quốc Tâm:

- Khỏe thật rồi chưa đó?
- Dạ rất khỏe. Vì con về được Việt Nam để làm lồng đèn và sống bên di.

Dì Ngà cười hỏi:

- Có phải vậy không hả? Con làm cho dì khó hiểu quá.

Quốc Tâm cười nhẹ tênh.

- Có gì khó hiểu đâu dì!

- Con vẽ tranh trang trí lồng đèn có nhiều đơn hàng, đang nổi tiếng, tự nhiên bỏ đi mất.

- Con làm việc gì cũng có lý do, chứ không phải tự nhiên đâu dì.

Dì Ngà thắc mắc:

- Lý do gì hả con?

Dì còn nhớ lúc trước, dì báo cho con Nguyệt Hằng đi chợ rồi mất tích. Lúc đầu con với dì ngỡ là cô ấy về quê, sau đó con lên mạng thì biết cô ấy bị bắt cóc về Mỹ làm đám cưới, và con đã tìm cách qua Mỹ để gặp cô ấy.

Dì Ngà phàn nàn:

- Vậy mà chẳng báo cho dì biết.

- Con không kịp báo dì ạ.

- Rồi sao nữa con?

Quốc Tâm nói một cách hài hước:

- Thì con đã tìm được Bảo Châu đưa về đây rồi đó dì.

Dì Ngà nhận định:

- Cái thằng... Chắc chắn chuyện không đơn giản như vậy đâu.

Bảo Châu lên tiếng:

Dì cứ nghĩ đơn giản đi dì.

Quốc Tâm nháy mắt với dì Ngà:

Bảo Châu nói đúng đó dì!

- Lúc Bảo Châu, lúc Nguyệt Hằng, dì biết thế nào.

- Con nói với dì mà, Bảo Châu với Nguyệt Hằng chỉ là một.

Dì Ngà hướng mắt nhìn Bảo Châu:

- Sao phải đổi tên vậy hả, Nguyệt Hằng?

Quốc Tâm đáp thay Bảo Châu:

Tại tên Bảo Châu nổi tiếng quá, nên đổi tên Nguyệt Hằng cho chìm vào đùng ai biết.

Dì Ngà phì cười:

- Cái thằng...

Quốc Tâm tinh nghịch nhìn Bảo Châu:

- Phải không Hằng?

- Dạ, đúng vậy!

Dì Ngà nhận định:

- Hai đứa này, cứ phụ họa với nhau.

Quốc tâm vui vẻ khoe:

- Con với Hằng luôn hiểu nhau đó dì. Không nói ra cũng biết cả hai đang nghĩ gì.

- Vậy à!

Dì Ngà nhìn hai người với ánh mắt thật hiền:

- Tức là thân giao cách cảm đó.

Bảo Châu hỏi một cách hồn nhiên:

- Là sao hả dì?

- Là hề tìm là gặp được ngay.

Quốc Tâm thanh minh:

- Chưa gặp được ngay đâu dì. Qua bên Mỹ, con còn phải đi làm nữa.

Dì Ngà hỏi dồn:

- Đi làm hả, Việc gì, thu nhập ổn không? Chứ dì nghĩ qua bên ấy làm việc cũng cực lắm đó.

Bảo Châu lém lỉnh khoe:

- Anh Tâm vẽ tranh phong cảnh thiên nhiên, thiết kế mỹ thuật cho các đoàn làm phim ở Hollywood đó di.

Dì Ngà “ồ” lên:

- Thật vậy sao được người ta tận dụng tài năng à? Tốt quá!

Bảo Châu hớn hờ:

- Anh ấy nổi tiếng, được báo chí ca ngợi dữ lắm đó di!

Quốc Tâm nói nhanh:

- Bảo Châu cũng nổi tiếng bên lĩnh vực người mẫu và diễn viên đó di.

Dì Ngà trầm trồ:

- Vậy là hai đứa đều nổi tiếng, tức là cũng có thu nhập tốt.

Rồi dì nhìn cả hai đầy thắc mắc:

- Mà sao không ở bên ấy làm việc cho sung sướng thoải mái tâm thân, lại về đây cho cực khổ con?

Quốc Tâm trầm giọng:

- Tụi con phải từ bỏ tất cả danh vọng tiền bạc ở bên ấy để chạy trốn về đây đó di.

Dì Ngà tròn mắt:

- Chạy trốn à? Sao vậy?

Bảo Châu và Quốc Tâm thay nhau kể mọi chuyện cho dì Ngà nghe.

Dì Ngà chép môi ca cẩm:

- Sao mà khổ thân hai đứa quá vậy. Biết về đây, mọi chuyện có ổn không con.

Quốc Tâm nói một cách quả quyết:

- Con và Bảo Châu sẽ cố gắng và đề phòng hết sức mình, dì ạ.

Dì Ngà lẩm bầm:

- Đề phòng kẻ xấu cũng không phải dễ.

Quốc Tâm đáp nhanh:

- Biết vậy, nhưng đến đâu hay đến đó đi ạ. Nghĩ ngợi nhiều quá chỉ thêm lo.

Dì Ngà nhìn Quốc Tâm:

- Cái thằng liều quá...

Bảo Châu xác nhận thêm:

- Đúng là tụi con quá liều lĩnh nhưng biết làm sao được hả dì. Về Việt Nam sống là tâm nguyện của hai đứa con, ở đây làm lồng đèn, cuộc sống nhẹ nhàng, thanh thản hơn ở bên ấy.

- Con thích ở đây hả?

Quốc Tâm đáp thay Bảo Châu:

- Thích, nên lần trước Bảo Châu mới bỏ trốn Hollywood về đây và gặp con ở gần phi trường đó dì.

Dì Ngà hóm hỉnh bảo:

- Cái thằng, chuyện cũ nhớ dai dữ hả?

Quốc Tâm nheo mắt với Bảo Châu:

- Chuyện cổ liên quan đến Bảo Châu, con không bao giờ quên được.

Bảo Châu bày tỏ:

- Thoát khỏi Jean-sun về đây được là con rất mừng đó dì.

Dì Ngà lộ vẻ âu lo:

- Mong là người đàn ông đó không sang đây tìm Bảo Châu nữa.

Quốc Tâm nói một cách tự tin:

- Chấn chấn là hẳn sẽ không sang đây nữa.

- Con cũng đừng chủ quan nghe!

Bảo Châu lên tiếng:

- Con nhất định sẽ ở luôn trong nhà, không bước chân ra ngoài.

Dì Nga nhắc nhở:

- Thằng Quốc Tâm cũng vậy.

Quốc Tâm phì cười:

- Con là đàn ông mà, có sao đâu dì?

- Không à? Nó bắt cóc con đi luôn thì nguy.

Bảo Châu gật nhẹ:

- Đề phòng vẫn hơn, anh Tâm ạ.

Quốc Tâm tán thành:

- Ừ, đề phòng.

Bảo Châu ôm vai dì Nga ân cần hỏi:

- Dì cho tụi con ở đây làm lồng đèn luôn nha.

Dì Nga gật gù:

- Còn phải hỏi. con đã từng ở đây làm lồng đèn...

Bất chợt, dì nhìn Bảo Châu lắc đầu:

- Mà không được. Ai dám cho cô người mẫu nổi tiếng làm lồng đèn chứ.

Bảo Châu thẹn thùng:

- Dì này kỳ ghê!

Dì Nga mỉm cười vui vẻ:

- Thôi được rồi, dì cho cô người mẫu làm lồng đèn đó.

Bảo Châu thích thú:

- Con với anh Tâm sẽ phát triển cơ sở làm lồng đèn của dì ngày thêm lớn ra.

Dì Nga xoa tay:

- Thôi con, bấy nhiêu đây cũng đủ rồi.

Bảo Châu bật cười:

- Con nói phát triển về số lượng hàng mà dì.

Quốc Tâm nhìn dì Ngà căn dặn:

- Dì nhớ nhận đơn đặt hàng thật nhiều nghe dì. Con và Bảo Châu sẽ sản xuất lòng đèn cho dì bán.

Chợt nhớ, Bảo Châu cất tiếng hỏi:

- Hoài Mơ còn làm ở đây không dì?

Quốc Tâm cũng lên tiếng nhắc:

- Nãy giờ mãi lo nói chuyện mà quên cô bé Hoài Mơ.

Dì Ngà ân cần đáp:

- Dì bảo Hoài Mơ đi chợ, chắc nó cũng sắp về rồi.

- Nhiều lúc, con cũng thấy nhớ Hoài Mơ ghê.

- Con bé ấy cũng nhắc hai đứa con luôn.

Quốc Tâm đưa mắt nhìn quanh:

Vắng Hoài Mơ nên nhà thấy vắng vẻ hả dì?

- Nó đi thì thôi về tới là có tiếng nói.

Bảo Châu nhắc dì Ngà:

- Từ nay, dì có thêm con với anh tâm đó nghe?

Dì Ngà mỉm cười, mắt ánh niềm vui.

- Hai đứa con về đây, dì rất mừng.

Quốc Tâm nói tiếp lời dì Ngà:

- Con thấy không ở đâu bằng Hội An của mình cả, dì ạ.

Dì Ngà khẽ bảo:

- Thôi, Nguyệt Hằng lo cát đồ đạc đi, rồi chuẩn bị làm cơm với dì.

Vừa lúc đó Hoài Mơ về đến, cô bé há hốc mồm khi nhìn thấy Quốc Tâm và Bảo Châu:

- Ôi! Anh Tâm, chị Hằng! Có phải em đang nằm chiêm bao không hả?

Bảo Châu vỗ vai Hoài Mơ:

- Sự thật chứ không phải chiêm bao đâu, Hoài Mơ?

Hoài Mơ ngắm nghía Bảo Châu như để xem cô có thay đổi gì không?

Bấy lâu nay, chị Hằng ở đâu hả?

Bảo Châu đùa giọng:

- Chị Hằng ở trên cung trăng đấy.

Hoài Mơ lém lỉnh hỏi lại:

- Và bây giờ chị rơi cái bịch xuống đất, phải không?

Quốc Tâm nhìn Hoài Mơ, nói với vẻ khôi hài.

- Không phải rơi mà anh lên tận cung trăng rước chị Hằng xuống đấy.

Hoài Mơ lí lắc:

- Ô, anh giỏi quá nhỉ! Anh lên cung trăng bằng gì vậy hả?

- Bằng máy bay!

- Vậy mà không rủ em đi với, cùng lên kéo chị Hằng về.

Mọi người cùng cười rộ lên. Di Nga ôn tồn giải thích:

- Chị Hằng ở tận nước Mỹ xa xôi, anh Tâm phải qua rước về đấy.

Hoài Mơ thắc mắc:

- Ở bên Mỹ rất sướng, sao không ở luôn mà rước chị Hằng về hả, anh Tâm?

Bảo Châu đáp một cách vui vẻ:

- Chị Hằng thích về đây làm lồng đèn với dì Nga và Hoài Mơ hơn.

Hoài Mơ gục gặc:

- Chị sẽ cùng làm với em cho có nhiều lồng đèn bán nghe:

Bảo Châu tán thành:

- Tất nhiên rồi, sẽ làm nhiều lồng đèn.

Hoài Mơ chợt thắc mắc:

- Ở bên Mỹ, chị có làm lồng đèn không hả.

- Không có!

- Vậy chị nhớ không?

- Nhớ chứ.

Dì Ngà cũng hỏi:

- Sợ lâu quá, liệu có còn nhớ làm không con?

Bảo Châu liền thoáng:

- Dì khỏi lo! Chuốt tre, dán giấy màu, con vẫn làm được lồng đèn hà.

Quốc Tâm nhìn Bảo châu tinh nghịch.

- Chuốt tre, nhớ coi chừng đứt tay đó nghe Bảo Châu!

Bảo Châu phồng mặt lên:

- Cái anh này, kỳ ghê! Người ta bị đứt tay một lần thôi chứ.

Mọi người cùng cười rộ lên.

Dì Ngà giục Hoài Mơ và Bảo Châu đi làm cơm nhanh nhanh. Dì bảo:

- Chắc chắn là Quốc Tâm và Bảo Châu đói bụng dữ lắm rồi.

Ban ngày miệt mài làm lồng đèn. Buổi tối, Quốc Tâm và Bảo Châu đi dạo bên nhau.

Ngõ Phố vẫn ngập ngừng những bước chân người qua.

Đêm Hội An, những chiếc lồng đèn vẫn lung linh huyền ảo.

Ngõ Phố Hội An vẫn rộn ràng đón bước chân của hai kẻ, yêu nhau đang lang thang tình tứ.

“Ngõ Phố ai qua

Một thời mơ ước

Gió sông Hoài

Bồi rồi tóc em bay

Về Hội An

Nhấn nủ sông Hoài

Sông nhớ ai?

Để mãi nhớ người...”

Vào quán cà phê nghe nhạc rồi trở ra tiếp tục đi dạo, bước chân của Quốc Tâm và Bảo Châu quăn quít bên nhau.

Tình yêu, nỗi nhớ mênh mang như nước sông Hoài đầy ắp.

Con sông nhớ ai mà bỗng bênh xuôi chảy?

Gió sông Hoài như đang pha nhẹ vào hồn, xua tan bao phiền muộn.

Gió sông dào dạt một tình yêu.

Tưởng chừng như không có những ngày tháng ưu tư trên đất Mỹ, chỉ có Quốc Tâm và Bảo Châu với phố cổ Hội An tĩnh lặng với những chiếc đèn lồng tỏa sáng lung linh.

Hai người đi bộ ngang qua sông Hoài và ngồi xuống bên một khúc sông vắng lặng.

Gió thổi nhẹ, mặt nước sông xao động.

Giọng Quốc Tâm vang lên thật khẽ.

- Ở đây, cuộc sống thật thanh bình, lòng người thật thư thái dễ chịu.

- Bởi vậy, em rất thích về sống ở phố cổ Hội An.

- Cả anh cũng vậy quê hương anh ở xứ sở Hội An này mà.

Bảo Châu ngược mắt nhìn Quốc Tâm:

- Còn một điều nữa là nơi đây khí hậu ấm áp, rất thích hợp với sức khỏe của anh.

Quốc Tâm gật nhẹ:

- Phải, khí hậu ấm áp anh thấy rất dễ chịu, không sợ lạnh cóng.

Bảo Châu trêu chọc Quốc Tâm:

- Vậy là anh rất sợ lạnh?

Quốc Tâm véo chóp mũi cô, thanh minh:

- Cơ thể anh không chịu được khí hậu lạnh, chứ không phải anh sợ đâu.

Bảo Châu cười khúc khích:

- Không chịu được lạnh là sợ rồi, chứ còn gì nữa.

- Anh không sợ lạnh! Không tin anh nhảy xuống sông tắm ngay cho em thấy nha.

Vừa nói, Quốc Tâm vừa làm động tác như muốn nhảy xuống sông tắm.

Bảo châu kéo tay anh lại:

- Thôi đi ông tướng? Tội rồi, tắm sông chi hả? Lạnh lắm! Để mai một đi cửa Đại tắm biển.

Quốc Tâm tinh nghịch:

- Định tắm cho em thấy.

Bảo Châu hỏi một cách vô tư:

- Thấy gì hả?

- Thấy anh ở trần!

Mặt đỏ như gấc chín. Bảo Châu đánh vào vai Quốc tâm:

- Anh nói kỳ cục ghê.

Quốc Tâm bóp nhẹ bàn tay Bảo Châu.

- Có gì kỳ hả em?

Và bất ngờ, anh gấn môi lên môi Bảo Châu. Nụ hôn tham lam dữ dội làm cháy bỏng môi cô.

Bảo Châu như trôi theo nụ hôn mê mê, cuồng nhiệt của anh.

Quốc Tâm thì thào bên tai cô:

- Em dễ thương quá, Bảo Châu!

Bảo Châu nói trong hơi thở.

- Làm người ta muốn nghẹt thở đây này.

Quốc Tâm tỉnh giọng:

- Để em xem anh mạnh hay yếu.

- Mạnh như cọp vậy đó.

Quốc Tâm phì cười, nói vòng tay ôm Bảo Châu nép đầu vào ngực anh.

- Giá như cuộc sống bình lặng như thế này thì tốt quá, phải không anh?

Quốc Tâm cọ cằm trên mái tóc cô:

- Anh còn mong muốn hơn thế nữa cơ.

- Anh mong gì à?

- Chúng mình đám cưới!

Bảo Châu băn khoăn:

- Biết có được không hả anh?

Quốc Tâm hào hứng:

- Được chứ.

Bảo Châu trầm tư:

- Em còn bóng ma Jean-sun chưa ly hôn được, anh còn nợ Diễm Diễm.

Quốc Tâm rất bình thản:

- Chúng mình đã vứt bỏ lại ở bên Mỹ rồi.

- Em thấy rất lo...

Bảo Châu nhìn ra dòng sông mênh mông:

- Có khi nào Jean-sun và Diễm Diễm bay về đây tìm em với anh? Họ biết chỗ rồi.

Quốc Tâm trấn an cô:

- Chuyện đó không xảy ra đâu em.

- Anh căn cứ vào đâu mà nói vậy?

- Vào tình yêu của chúng mình.

- Thật à?

Quốc Tâm nói với vẻ tự tin:

- Sẽ không có sự ngăn cách, không có trở ngại nào xảy ra với chúng mình nữa đâu.

Bảo Châu cũng muốn tin như Quốc Tâm, nhưng cô vẫn có cảm giác lo lo. Về Việt Nam, hai người sống bên nhau như thế này rất là hạnh phúc.

Nhưng cuộc sống có hai người biết có thật sự bình yên.